

Мелконян А.Ю., магістрант гр. ПУА-16-1мз,
Бойко О.В., д.е.н., професор - науковий керівник

НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ РОЛІ КЕРІВНИКА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Запорізька державна інженерна академія

Актуальність теми дослідження в тому, що менеджер як керівник повинен володіти новими знаннями і технологіями, чітко прив'язаними до практичних задач, що виникають під час виконання завдань - при підготовці і проведенні нарад, переговорів, презентацій, при роботі в команді. Мета дослідження - сформулювати концепцію ефективного ноосферно-інформаційно-інноваційного розвитку адміністративного нооменеджменту у сучасну епоху [1]. Керівнику слід сформулювати концепцію, згідно з якою, щоб не тільки гарно працював керівник, а щоб працювали гарно і інші співробітники. Методологія дослідження – системний і структурно-функціональний методи, що дозволяють розкрити функції керівника та його місце і роль в управлінському процесі. Одним із напрямів підвищення ролі керівника в організації в сучасних умовах є формування концепції роботи, здатної вибудувати роботу інших людей, створити умови для того, щоб результат був досягнутий силами підлеглих. Менеджмент як ефективна концепція управління людьми (підлеглими) зорієнтований на те, щоб чітко орієнтувати на отримання максимального результату при мінімумі витрат. У відповідності з базовим принципом ефективності ми можемо визначити ефективність керівника як співвідношення результату і витрат часу, сил, засобів на досягнення результату [1, с. 44-50]. Серед напрямів підвищення ролі керівника – ресурсозабезпеченість, яка зводиться до використання: 1) природних і людських ресурсів; 2) ресурсу права у самому широкому сенсі цього слова; 3) певної системи самоорганізації життя людей в організації (демократія); 4) організаційних процесів – упорядкування процесів для виконання цілей; 5) знання, інформація, культура. Керівник може використовувати наступні джерела влади (згідно з класифікацією Д.Френча і Б.Рейвена): 1) острах; 2) задоволення потреби; 3) знання; 4) харизма; 5) традиції. К.Левін ще в 30-і рр. ХХ ст. виокремив три стилі керівництва: 1) авторитарний; 2) демократичний; 3) ліберальний. Силі керівництва залежать від особистісних характеристик керівника. Саме лідерство допомагає менеджеру підтримувати максимальну продуктивність праці при мінімумі ресурсів. Лідерство – це система взаємовідносин у групі, коли одна людина (лідер) бере на себе відповідальність за дії інших та їх можливі. Керівники повинні розуміти необхідність влади для того, щоб бути зацікавленим у впливі на людей, вміти передбачати особливості управління за умов швидких плінних змін, швидко і адекватно реагувати на появу нових можливостей і небезпек, удосконалювати гнучкість системи та сформулювати сильну команду виконавців, сформулювати систему цінностей з акцентом на професіоналізмі; чітко окреслити місію і мету стратегії, забезпечити сильне далекоглядне керівництво, дбати про згуртованість, кваліфікованість та гнучкість робочої сили, умотивованість її діяльності. Важливим фактором ефективного управління керівника є бачення, що пов'язує корпоративну культуру, соціальне партнерство та бізнес; акцентує увагу на людському факторі; підкреслює важливість довіри до людей і налаштовує на досягнення цілей, спрямованих у майбутнє. Ефективність як основа діяльності будь-якої управлінської діяльності залежить від ефективності роботи менеджерів, адміністраторів, від соціального середовища. Саме ефективність є показником прибутковості, що впливає на принципи, форми й методи організації загального керівництва.

Література:

1. Воронкова В. Г. Административная деятельность как объект саморефлексии руководителя / В. Г. Воронкова // Гілея: науковий вісник. Збірник наукових праць / Гол. ред. В. М. Вашкевич.- К. : Вид-во «Гілея», - 2015. - Вип. 100. - С. 91-97.

